

בש"פ 325/15 - יוסף כהן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 325/15

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

העורר: יוסף כהן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתיק מ"ת 34612-12-14 שניתנה ביום 28.12.2014 על ידי כב' השופט א' ואגו

תאריך הישיבה: ה' בשבט התשע"ה (25.1.2015)

בשם העורר: עו"ד אריאל עטרי
בשם המשיבה: עו"ד סיגל בלום

החלטה

ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופט א' ואגו) מיום 28.12.2014 בתיק מ"ת 34612-12-14, בגדרה הוחלט כי העורר יוותר במעצר עד לתום

ההליכים נגדו.

1. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של מעשים מגונים בקטינה שטרם מלאו לה 16 שנה וחטיפה לשם ביצוע עבירת מין. בכתב האישום נטען, כי העורר, נהג מונית במקצועו, נסע ביום 2.12.2014, במסגרת עבודתו, לעיר אשדוד. במהלך נסיעתו בעיר זו, הבחין העורר במתלוננת (ילידת 2007) ישובה על מדרכה בסמוך לספסל, שם המתינה להסעה לביתה. העורר עצר ליד המתלוננת וניסה לשכנעה לעלות עמו למונית. לאחר שהמתלוננת סירבה, הפציר בה העורר והבטיח כי יקנה לה דברי מתיקה. בשלב זה נעתרה המתלוננת, נכנסה למונית והתיישבה במושב שליד הנהג. העורר החל לנסוע לכיוון בית שמש ובשלב מסוים פנה אל יער צרעה, שם עצר את המונית והורה למתלוננת לעבור למושב האחורי. או אז החל העורר לבצע במתלוננת מעשים מגונים: תחילה נישק אותה על פיה, הפשיל את גרביניה עד ברכיה ונגע באיבר מינה מעל ומתחת לתחתוניה. לאחר שבוצעו בה המעשים האמורים, יצאה המתלוננת מן המונית, והעורר נסע מן המקום. המתלוננת, שנותרה לבדה ביער, רצה בבכי לכיוון הכביש תוך שהיא צועקת לעזרה. נהגת שעברה במקום, אספה את המתלוננת, ועל-פי מספר טלפון שנתנה לה המתלוננת, יצרה קשר עם סבתה.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה לעצור את העורר עד לתום ההליכים. מהחלטת בית משפט קמא עולה, כי העורר אינו מכחיש את השתלשלות העניינים הבסיסית המתוארת בכתב האישום, כגון מסלול הנסיעה ולוחות הזמנים (בעניינים אלה ישנן גם ראיות חיצוניות) אך לטענתו יש לכך הסבר תמים. לטענת העורר, בנסיעתו באשדוד הוא הבחין במתלוננת אשר נראתה רעבה ומוזנחת, וביקש להושיט לה עזרה. העורר הסביר, כי הגיע ליער צרעה, המרוחק מאשדוד, כיוון שאינו מכיר את הכבישים באזור ובכך "שבאופן כמעט אוטומאטי החל לנסוע לכיוון ירושלים" (עיר מגוריו שממנה יצא באותו יום). העורר מודה שבניסיונו להרגיע את המתלוננת, הוא חיבק אותה ונישקה, אך לא על פיה, וכן כי ייתכן שנגע בישבנה. לבסוף הסביר העורר, כי משלא עלה בידו להרגיע את המתלוננת, הוא נלחץ ונטש אותה, אך לטענתו היה זה בסמוך לכביש ולא ביער.

בית משפט קמא סבר שהסברי המבקש "אינם מתקבלים על הדעת":

"מי שחפץ לעזור לילדה הנראית רעבה ומוזנחת, אינו מפתה אותה לעלות לרכבו, אינו נותן לה עוגיה בודדת, כפי שהודה המשיב, באומרו שלא מצא מקום מסודר לרכוש לה דבר מאכל אחר ... אינו מסיע את 'בת חסותו' מהלך 37 ק"מ, אינו מרגיע בכייה של ילדה זרה לחלוטין ורכה בשנים על ידי חיבוק המצמיד את גופה לגופו תוך נגיעה באחוריה, ואינו נושק לה, ובוודאי ובוודאי אינו מפקיר ילדה בודדה על אם הדרך ...".

3. בהמשך דן בית משפט קמא בנקודות השנויות במחלוקת בין הצדדים באשר להשתלשלות העניינים המתוארת בכתב האישום:

א. מקום נטישתה של המתלוננת - נקבע, כי אמרות המתלוננת בפני חוקרת הילדים, לפיהן היא נותרה במקום חשוך (אף שמדובר היה באמצע היום) וכי היא רצה לכיוון מקום שממנו בקע אור, מתיישבות עם דברי עוברת האורח שאספה את המתלוננת שציינה, כי מיד שאספה את המתלוננת זו אמרה כי היא "ברחה מהיער".

ב. טיב המעשים שביצע העורר במתלוננת - בית משפט קמא עמד על כך שאמרותיה "הברורות והמפורשות" של המתלוננת,

אשר נחקרה שלוש פעמים בידי חוקרת ילדים, אינן מתיישבות עם גרסת העורר. בעניין זה צוין, כי גם המשיב מסכים שגרסת המתלוננת ביחס להשתלשלות העניינים היא מדויקת, אך אין בפיו הסבר מדוע, לטענתו, דווקא ביחס למעשים שבוצעו בה, גרסתה אינה אמינה. בהקשר זה צוין בית המשפט, כי מקריאת גרסת המתלוננת מתקבל הרושם כי היא השתדלה לדייק בדבריה וכי המצב אליו נקלעה, בו עליה לחשוף בחקירתה פרטים קשים ואינטימיים, שאין מקובל להעלותם בחברה בה היא גדלה - אינו קל לה.

בית משפט קמא דחה את טענת העורר כי נוכח דברי חוקרת הילדים, לפיהם היא מתקשה להעריך את הפגיעה המינית במתלוננת, אשר רק השיבה לשאלות ולא הרחיבה בעצמה ואף סירבה למסור פרטים מסוימים - נראה שהסיכוי להרשעתו אינו רב. נקבע, כי התרשמות חוקרת הילדים תתברר בהליך העיקרי, ולענייננו - די בעיון בחומרי הגלם (אמרות המתלוננת שתועדו בתיעוד חזותי) כדי לקבוע שיש די ראיות לכאורה ואין ליתן להתרשמות חוקרת הילדים "מעמד 'בלעדי' ומכריע".

4. לבסוף התייחס בית משפט קמא לטענת העורר, כי גם בשלב זה של ההליך יש צורך להצביע על קיומן של ראיות סיוע חיצוניות לגרסת המתלוננת, שכן, לעת הזו, חוקרת הילדים לא מאשרת את עדות המתלוננת בבית המשפט. תחילה עמד בית משפט קמא על כך ששאלת הצורך בראיות סיוע, בשלב בחינת הראיות הלכאוריות בגדר בקשה למעצר עד לתום ההליכים, נתונה במחלוקת בפסיקת בית משפט זה. שנית, צוין בית משפט קמא, כי אף שייתכן שאין ראיות סיוע חיצוניות לנקודה הספציפית השנויה במחלוקת בין הצדדים, הרי שיש די ראיות סיוע חיצוניות לגרסתה הכללית של המתלוננת - ויש בדבר כדי להשליך, בשלב זה, על אמינות כלל גרסתה.

5. לאחר שקבע כי קיימות ראיות לכאורה, קבע בית המשפט כי קיימות בעניינו של העורר גם עילות מעצר - מסוכנות וחשש להימלטות מן הדין. ביחס לעילת המסוכנות נאמר, כי העבירות המיוחסות לעורר, כמו גם נסיבות ביצוען, מלמדות כי הוא אינו שולט בדחפיו "ונעדר מנגנוני ריסון ובלמים פנימיים". בית המשפט עמד על כך שנסיבות המקרה, בהן העורר "בחר" בקורבן מקרי לחלוטין, מלמדות כי מסוכנותו היא כללית ונרחבת ועל כן גם אינה ניתנת לנטרול בחלופות כלשהן. בית משפט קמא צוין, כי מעשיו של העורר הם חריגים בחומרתם ומקימים חשש "שבגחמה של רגע עלול הוא לשוב ולהיכנע ליצר הבלתי ניתן לשליטה", ועל כן אין מנוס מהמסקנה באשר למסוכנותו וזאת חרף העובדה שעברו נקי.

עוד נאמר, כי החשש להימלטותו של העורר מן הדין מקים אף הוא עילת מעצר. בהקשר זה צוין, כי העורר אמור להינשא לאזרחית ויטנאם ולהעתיק את חייו למזרח הרחוק, וכי ביום מעצרו הוא ניסה להקדים נסיעה מתוכננת לחו"ל, והסבריו לכך אינם מניחים את הדעת. בית משפט קמא, צוין גם כי העורר התגורר בחו"ל שנים רבות עד לשנת 2010.

נוכח האמור קבע בית משפט קמא כי "אין חלופה שתסכון במקרה הנוכחי" וכי מקרה זה נמנה על אותם מקרים שנקבע לגביהם בפסיקה כי אין למצות בהם הליך בחינה של חלופת מעצר בעזרת שירות המבחן מאחר שלא תהיה לכך תוחלת בנסיבות.

הערר והדין בו

6. בערר ארוך ומפורט תוקף העורר את ההחלטה לעצרו עד תום ההליכים אף מבלי לבחון אפשרות של חלופת מעצר. בערר חוזר העורר על כך שהוא אינו מכחיש את עיקר השתלשלות הדברים, כפי שבאה לידי ביטוי בכתב האישום, אך הוא מכחיש כי נגע

באיבר מינה של המתלוננת או כי נישק אותה על פיה וכי נטש אותה בתוך היער.

לטענת העורר, שגה בית משפט קמא בקבעו כי קיימות די ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לו, כאשר הראיה היחידה נגדו, לטענתו, היא עדות המתלוננת, וכפי שעולה מהתרשמות חוקרת הילדים - עדות זו לא חפה מקשיים. בהקשר זה מציין העורר, כי לאחר חקירתה השנייה של המתלוננת ציינה חוקרת הילדים שכל שניתן לומר הוא, כי "לא ניתן לשלול כי הילדה נחשפה לפגיעה מינית". בא כוח העורר טען כי הגשת כתב אישום, בנסיבות האמורות, היא "צעד נדיר מאד". העורר מוסיף ומלין, כי אף שככלל, בשלב זה של ההליך, ניתן משקל רב להתרשמות חוקרת הילדים, בית משפט קמא מצא ליתן משקל דווקא ל"חומרי הגלם", קרי, התייעוד החזותי של חקירת המתלוננת, אף שמהחלטת לא עולה כי הוא צפה בתייעוד זה.

7. עוד טוען העורר, כי בניגוד לאמור בהחלטתו, לא עלה בידי בית משפט קמא להצביע על ראיות סיוע מספקות. בהקשר זה נטען, כי קביעת בית משפט קמא, לפיה קיימות ראיות סיוע לגרסת המתלוננת, גם אם לא לנקודות השנויות במחלוקת, אינה עולה בקנה אחד עם פסיקתו של בית משפט זה, אשר קבע כי אחד מהתנאים לקיומה של ראית סיוע הוא שהיא מתייחסת לנקודה שנויה במחלוקת.

8. בהמשך מעלה העורר טענות שונות באשר לגרסת המתלוננת ובין היתר כי אמרתיה "מלאות בפרכות" מהן התעלם בית משפט קמא בהחלטתו. בכך, מכוון העורר בעיקר לגרסאות השונות שמסרה המתלוננת, לטענתו, ביחס למקום במונית בו בוצעו בה המעשים (במושב הקדמי או האחורי), ולמקום בו נמצאה בעת שהעורר הותירה לבדה, וכי עדותה זוהמה על-ידי אמה. לצד זאת, נטען, כי בית משפט קמא שלל את גרסת העורר בלי שהתייחס להסבריו לאירועים.

9. לבסוף מלין העורר על כך שבית משפט קמא לא בחן את אפשרות שחרורו לחלופת מעצר. לטענת העורר, בית משפט קמא העצים בתיאוריו את המקרה כדי לתמוך בהחלטה שלא לבחון חלופת מעצר בעניינו. בהקשר זה טוען העורר, כי במקרים חמורים ממקרה זה, הורה בית משפט זה לבחון חלופת מעצר ואף לשחרר לחלופה.

10. בדיון בפניי חזרה באת כוח המשיבה, עו"ד בלום, על הקשיים העולים מגרסת המבקש. עו"ד בלום הוסיפה, כי אין לקבל את הסברי המבקש לכך שלא הסיע את המתלוננת לביתה מאחר שלא היתה בידה כתובת מדויקת או מאחר שלא היו לו פרטים ליצירת קשר עם משפחתה, שכן עוברת האורח שאספה את המתלוננת סיפרה כי מיד לאחר עלייתה לרכבה, מסרה לה המתלוננת את מספרי הטלפון של אביה וסבתה. ביחס לראיות הסיוע מסרה עו"ד בלום, כי עוד לא נאמרה המילה האחרונה בשאלת העדתה של המתלוננת ועל כן ייתכן שכלל לא יהיה צורך בראיות כאמור בהליך העיקרי. באשר לטענות העורר לגבי התרשמות חוקרת הילדים מדברי המתלוננת הדגישה עו"ד בלום, כי בפסיקה נקבע, כי התרשמות חוקרת הילדים היא ראיה בלבד, גם אם לעיתים היא מהווה ראיה מרכזית (ע"פ 1385/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 50 (4.1.2015)). עו"ד בלום חזרה על קביעות בית משפט ביחס למסוכנות הנשקפת מן העורר ולחשש להימלטותו מן הדין.

11. בתשובתו לטיעוני המשיבה הפנה בא כוח העורר, עו"ד עטרי, לטענות שפורטו בהודעת הערר וחזר והדגיש את הקשיים שעולים לדידו מהודעות המתלוננת. לטענת עו"ד עטרי, העורר אינו מכחיש שהתנהגות בה הודה, ובפרט נטישת המתלוננת, היא בעייתית, אך, לטענתו, אין להסיק מכך שיש לדחות את הסבריו לאירוע וליתן אמון מלא בדברי המתלוננת, חרף הקשיים הנזכרים,

וכשאין בנמצא ראיות סיוע לנקודות השנויות במחלוקת. עו"ד עטרי הוסיף וטען, כי אין לייחס חשיבות לכך שהמכשיר ה"מוניטקס" המותקן במונית העורר, המשדר מידי מספר דקות מידע על מיקומו, היה כבוי בפרק הזמן שבמהלכו התרחש האירוע. לטענתו, פעולת כיבוי המכשיר ופעולת כיבוי מסכו של המכשיר נעשית באמצעות אותו לחצן, כששתי הפעולות נבדלות על-פי משך זמן הלחיצה על אותו לחצן, ולטענתו, אף שביקש אך לכבות את המסך (כפי שטען בחקירתו) כיבה בלי משים לב את המכשיר. עוד נטען לעניין זה, כי ממילא מסלול נסיעת המונית ניתן לשחזור על-פי הנתונים הנשלחים ממכשיר האיתוראן המותקן בה, כך שלכיבוי ה"מוניטקס" ממילא אין נפקות.

דיון והכרעה

12. אקדים ואומר, כי לאחר שמיעת טענות הצדדים ולאחר העיון בחומרי החקירה באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות הטעמים המרכזיים למסקנתי זו נטועים בכך, שחרף טענות המבקש, בסופו של יום קיימות בתיק די ראיות לכאורה להוכיח, ברמה הנדרשת בשלב זה, חלקים משמעותיים בכתב האישום שיש בהם שלעצמם ללמד על מסוכנות העורר ואף מעבר לכך. בנוסף, סבורני כי בעניינו של העורר מתקיימות עילות מעצר בעלות מובהקות רבה, שלא ניתן להקל בהן ראש בשלב זה. להלן אפרט את מסקנותיי.

13. מתלוננת בת שבע וחצי נחקרת על-ידי חוקרת ילדים ופורשת סיפור מסגרת ביחס להתרחשות שארעה בשעות אחר הצהריים של יום שלישי, שבו נהג מונית הציע לה להיכנס לרכבו והבטיח כי יקנה לה דבר מאכל. ממשיכה המתלוננת ומספרת, כי נהג המונית נסע בדרך שאינה מוכרת לה, מבלי שקנה לה את דבר המאכל המובטח, עד שהגיעו לאזור מיוער שם עצר את רכבו, ולאחר זמן קצר עזב את המקום כשהוא מותיר אותה לבדה, עד שרצה לעבר הכביש ושם נאספה על-ידי עוברת אורח שחלפה במקום במכוניתה. סיפור המסגרת שתיארה המתלוננת בחקירתה בפני חוקרת הילדים נתמך בראיות חיצוניות כגון, הנתונים שהתקבלו ממכשיר האיתוראן (לגבי מסלול הנסיעה) והודעת עוברת האורח. יתרה מכך, נהג המונית - העורר, אף הוא מאשר חלקים נרחבים בסיפורה של המתלוננת. כלומר, העורר לא יכול לחלוק על כך שיש די ראיות לכאורה להוכיח כי אכן אסף ילדה זרה למכוניתו - היא המתלוננת, הסיע אותה עשרות קילומטרים הרחק ממקום מגוריה בלי שהודיע לבני משפחתה, אף שמראיות חיצוניות עולה כי הילדה היתה מסוגלת למסור ללא קושי את פרטי ההתקשרות עמם. בהמשך, לטענתו, חיבק ונישק את המתלוננת, ולבסוף הותיר אותה לבדה במקום - בין אם בסמוך לכביש ובין אם במרחק ממנו, וזאת, לטענתו, לאחר שנלחץ מבכיה.

תחילה אעיר, כי נראה שלא יכול להיות חולק שיש די ראיות לכאורה להוכחת השתלשלות העניינים המפורטת לעיל. וסבורני, כי התנהלות זו לבדה מלמדת כשלעצמה על מסוכנות מסוימת הנשקפת מן העורר, אשר בגחמה של רגע החליט לאסוף לרכבו ילדה בת שבע, ללא סיבה של ממש (מדובר בשעות הצהריים, במרכז ישוב, כשאין כל יסוד להניח שהילדה במצוקה), בניגוד לרצונה, ולאחר מכן הפקיר אותה, כך ממש, בצדי הדרך - בלי להודיע לאיש, בלי להותיר עמה דבר מאכל ומשקה ובלי להזעיק עזרה.

14. כאמור, העורר טוען כי אין ראיות לכאורה, או לחלופין כי קיים כרסום בראיות להוכחת הנקודות השנויות במחלוקת בכתב האישום, המתמקדות, בעיקר, בדברי המתלוננת לפיהם העורר ביצע בה מעשים מגונים בעודם ביער, ובאשר למקום בו הותיר אותה כשעזב את המקום. העורר מבסס טענתו בעניין זה על הפירוט, לטענתו, שנמצאו בהודעת המתלוננת (בעיקר בשאלה באיזה מושב ישבו המתלוננת והעורר בעת ביצוע המעשים לכאורה) ועל כך שחוקרת הילדים ניסחה את התרשמותה מהודעת המתלוננת על דרך השלילה ("לא ניתן לשלול כי הילדה נחשפה לפגיעה מינית"). סבורני, כי אין לקבל טענה זו של העורר.

מקומן של טענות העורר באשר למהימנות הודעות המתלוננת והתרשמות חוקרת הילדים להישמע במסגרת ההליך העיקרי. כבר נקבע בעבר, כי בשלב בו נבחנת שאלת קיומן של ראיות לכאורה אין זו "השעה לבחינת מהימנות" (בש"פ 5762/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה י"א (23.8.2010)). מעבר לכך, אציין כי צפיתי בחלקים מחקירתה של המתלוננת על-ידי חוקרת הילדים ועיינתי בהודעותיה, ואף אם אכן יש בדבריה אי בהירות באשר למיקום ברכב בו, לטענתה, בוצעו בה המעשים, הרי שביחס למכלול הודעתה - הדברים נראים אחרת. כאמור לעיל, חלק מהדברים שמסרה המתלוננת בחקירתה נתמכו בראיות חיצוניות - כך, למשל, כאשר חוקרת הילדים מעמתת את המתלוננת עם טענת העורר כי היא לא מסרה לו את פרטי ההתקשרות עם משפחתה, המתלוננת, אשר בסך הכל לא ששה לשתף פעולה בחקירה, השיבה בבירור כי היא מכירה את פרטי ההתקשרות והדברים נתמכים גם בהודעת עוברת האורח שסיפרה כי המתלוננת מסרה לה את מספרי הטלפון הנדרשים. בהקשר זה ראוי להדגיש, כי מעיון ומצפייה בחקירותיה מתקבל הרושם, כפי שציין בית משפט קמא, כי המתלוננת מקפידה שלא להפריז בדבריה ולעיתים אף מנסה להעמיד דברים על דיוקם - כך, למשל, באשר למקום ישיבתה עת אסף אותה העורר ברכבו, או באשר למידע שמסרו השוטרים, לטענתה, ביחס למראה החיצוני של המונית.

באשר להתרשמות חוקרת הילדים - אכן, האופן בו נוסחה התרשמות חוקרת הילדים אינו מוסיף לעוצמת הראיות לכאורה, אך לא ניתן גם להסיק מהדברים כי יש בהם לבטל את ה"יש". כלומר, בסופו של יום השילוב בין הודעות המתלוננת להתרשמות חוקרת הילדים הוא אשר יוצר את התשתית הראייתית הנדרשת. אדגיש, כי גם אם התרשמות חוקרת הילדים נוסחה על דרך השלילה, החוקרת סברה כי ישנה אפשרות שהמתלוננת נחשפה לפגיעה מינית. בסופו של יום, כפי שגם הוצג על-ידי המדינה בדיון שבפניי, התרשמות חוקרת הילדים היא אחת מהראיות - גם אם מרכזית - שיוצגו בתיק - ומשקלה של ראיה זו עתיד להתברר בהליך העיקרי. בענייננו, סבורי כי די בכך שהרושם המצטבר מן המכלול הוא שישנן די ראיות לכאורה. אציין גם, כי גרסת העורר לפיה מניעיו באיסוף העוררת היו תמימים ואף במטרה לסייע לה - אין בה כדי לקעקע את התשתית הראייתית הלכאורית שהוצגה לעיל. בעניין זה, תמים דעים אני עם בית המשפט המחוזי, כי קשה ליישב בין הסבריו של העורר לאירועים לבין האופן בו התרחשו, ודווקא דבריו אלה של העורר, שכאמור, יש קושי לקבל את הגיונם, עשויים לחזק את התשתית הראייתית הלכאורית לכך שלמעשיו של העורר לא התלוותה מטרה תמימה כלל וכלל.

15. טענה נוספת בפי העורר, היא כי לא עלה בידי בית משפט קמא להצביע על ראיות סיוע לאירועים המתוארים בכתב האישום ואשר שנויים במחלוקת בין הצדדים - האם העורר ביצע במתלוננת מעשים מגונים, כמתואר בכתב האישום, ובכלל זאת נישק אותה על-פיה והיכן ננטשה המתלוננת על-ידי העורר.

כפי שציין בית משפט קמא, בפסיקה הובעו עמדות שונות בשאלה אם הסיוע הראייתי, הנדרש בשלב הכרעת הדין, נדרש גם בשלב המעצר (לפירוט ראו בש"פ 6180/11 אלעזר נ' מדינת ישראל, פסקה ז' וההפניות שם (13.9.2011)). אינני רואה להביע עמדה נחרצת במחלוקת זו, בין היתר, מאחר שאף המדינה הביעה באחת ההזדמנויות את העמדה, כי בשלב זה של ההליכים לא ניתן לקבוע שיש די ראיות לכאורה כאשר הראייה היחידה הקיימת היא זו שלה נדרש הסיוע (בש"פ 6206/05 נאצר נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (21.8.2005) להלן: עניין נאצר). עם זאת, יש להזכיר, כי גם העמדה המצדדת בכך שגם בשלב זה של ההליכים נדרש להציג ראיות סיוע, גורסת כי "הסיוע לצורך שלב המעצר אינו חייב להגיע לרמה של הסיוע הנדרש לצורך הרשעה, שכן הבדיקה היא לכאורית בלבד" (עניין נאצר, פסקה 16). בכך יש להחליש במעט את משקל טענות העורר ביחס למאפיינים הנדרשים מראיות הסיוע, שכן, כאמור לעיל, לא נדרש שאלה יענו על כל הנדרש מסיוע לצורך הרשעה.

כפי שכבר הוזכר לעיל, בענייננו קיימות ראיות חיצוניות התומכות בסיפור המסגרת שהציגה המתלוננת בחקירותיה - ובראשן דברי העורר בחקירתו. טוען העורר שלא די בראיות סיוע לסיפור המסגרת מאחר שהן אינן נוגעות בנקודות השנויות במחלוקת, כנדרש מראיות סיוע. ראשית, כאמור לעיל, בפסיקה הובהר שבשלב המעצר לא נדרש שהסיוע יגיע לכדי הסיוע הנדרש לצורך הרשעה. שנית, כאמור לעיל, הנקודות השנויות במחלוקת אינן נוגעות רק למעשים שבוצעו במתלוננת אלא גם למיקום נטישתה. סבורני, כי, בשלב בו אנו נמצאים, דבריה של עוברת האורח שאספה את המתלוננת, לפיהם זו סיפרה לה כי רצה מן היער, מהווים סיוע מספק לנקודה זו. שלישית, ניתן בהחלט להתרשם מהודעות עוברת האורח, הסבתא והאם, כי המתלוננת היתה נסערת לאחר שנמצאה, ולמעצר, לא היתה צוהלת כהרגלה, כדברי הסבתא. אמנם, כטענת הסניגור, אבי המתלוננת לא סבר כי מצב רוחה היה חריג - אך, כאמור, מנגד נגבו שלוש הודעות חיצוניות המעידות על מצבה הנפשי הנסער והחריג של המתלוננת לאחר אירועי אותו היום (לדיון במצב נפשי כסיוע ראו ע"פ 9608/11 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 14 (7.7.2014) - שם חודד והובהר כי "המצב הנפשי המהווה ראיות סיוע אינו אחיד. הוא עשוי להשתנות ממקרה למקרה: לפעמים מדובר בהתפרצות בכי, ולפעמים בהתכנסות פנימה לא-אופיינית" (שם)).

16. סיכומם של דברים לעניין הראיות לכאורה, סבורני כי עלה בידי המשיבה לשכנע כי חומר החקירה מכיל תשתית ראיתית לכאורית להוכחת המיוחס לעורר, וכי לא נמצא כרסום משמעותי בתשתית זו. גם אם ייאמר שבראיות עצמן ישנה חולשה מסוימת - הרי שהמכלול יוצר, בשלב זה, תשתית לכאורית איתנה להוכחת המיוחס לעורר בכתב האישום.

17. העורר תוקף גם את מסקנת בית משפט קמא, כי עילות המעצר בענייננו - מסוכנות וחשש להימלטות מן הדין - מייתרות את הצורך בבחינת חלופת מעצר. סבורני, כי בנקודת הזמן בה אנו מצויים, אין מקום להתערב במסקנה זו וזאת גם לאחר שהענקתי משקל לעובדה שעברו של העורר נקי. כפי שכבר ציינתי לעיל, העורר עצמו מודה במעשים חמורים, שלדידי, מלמדים על מסוכנות משמעותית. הוסף לכך, את עבירות המין המיוחסות לעורר, ומתקבלת תמונה קודרת אף יותר, וכפי שציין בית משפט קמא, יש בה להקים חשש מכך "שבגחמה של רגע עלול הוא לשוב ולהיכנע ליצר הבלתי ניתן לשליטה". עוד סבורני כי נטישת המתלוננת, וראוי להזכיר, שגילה היה רק שבע וחצי, בתוך חורשה או יער - גם אם בסמוך לכביש - וזאת בנימוק של "לחץ", מלמדת כי לא ניתן ליתן אמון בשיקול דעתו של העורר שידע לנהוג באופן הראוי במצבים שיקרו בדרכו. זאת ועוד, איני סבור, כי ניתן להקל ראש, בעילת המעצר הנוספת בענייננו של העורר ואשר עניינה החשש להימלטות מן הדין. כפי שפורט בהחלטת בית משפט קמא - מרכז חייו של העורר הועתק לישראל אך לאחרונה, וכעולה מחקירותיו, באופן זמני בלבד, שכן ממילא הוא התעתד להינשא לתושבת חוץ ולעבור להתגורר עמה במדינתה. המדובר, אפוא, במי שאם יורשע - צפוי לכאורה לרצות עונש מאסר, ובמי שלא ניתן לומר כי מרכז חייו נטוע במובהק בישראל ואשר ממילא טוען כי הוא מבקש להעתיק את מרכז חייו מן הארץ למקום מרוחק. סבורני, כי שילוב נתונים אלה מלמד, כי, בנקודת האיזון בה אנו נמצאים עתה, אכן אין מקום לבחון חלופת מעצר בענייננו של העורר, שכן, בשלב זה, לא נראה כי חלופת מעצר, גם הדוקה, תסכון, משום עצמתן של עילות המעצר (ראו: בש"פ 5990/11 ח'טיב נ' מדינת ישראל, פסקה י"א (25.8.2011) וראו גם בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (15.1.2015)). איני שולל כי עם התקדמות הבירור המשפטי והתבהרות התמונה הראייתית ניתן יהיה לבחון את ענייננו של העורר באור שונה, ויתכן שיהיה בכך להשליך גם על אפשרות בחינת חלופת מעצר בענייננו. במצב הדברים הנוכחי, איני סבור כי יש מקום לאפשרות זו.

סוף דבר. דין הערר להידחות.

ניתנה היום, י"ג בשבט התשע"ה (2.2.2015).

ש ו פ ט
